

เพชรสีเพลิง

บทที่ 49

ใบหน้าคล้ายคมเข็มสะอาดสะอาด ดูแจ่มใสเมื่อมาเคาะประตูห้องในเวลาเช้า ปรากฏตาอ่อนมองคนที่มาเปิดประตู ภัตตรมองเมินไปทางอื่นจึงไม่เห็นความหวังหาอาหารที่ฉายชัด

“เมื่อคืนนอนหลับไหมครับ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาพาลงถอยกลับหลังทางให้เขาได้มองเห็นบัตรสีซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้เขินที่ริมหน้าต่าง

บัตรสีฝันยิ้ม “หลับสบายไปเสียอีก มีเสียงกล่อมให้ฟังเพลินทั้งคืน”

“คุณสัมจะออกไปสูดอากาศข้างนอกสักครู่ไหมครับ เช้า ๆ อากาศสดชื่นดี ประเดี๋ยวพอสายค่อยกลับเข้ามา”

“ดีค่ะ สัมกำลังจะให้สรประคองลงไปอยู่พอดี ไม่อยากอยู่แต่ในห้องทั้งวัน”

“สรตัวนิดเดียว ขึ้นประคองมีหวังถึงลงบันไดไปด้วยกันทั้งคู่” ชายหนุ่มหันมายิ้ม

ภัตตรทำหน้าที่เฉยหน้าไปมองทางอื่น

ชายหนุ่มเขินเก้าอี้ออกจากห้อง ครั้นพอถึงบันไดก็กล่าวขอโทษก่อนจะก้มลงอุ้มร่างบางไว้ในอ้อมแขนพาลงบันได อีกฝ่ายโอบรอบคอไว้แต่โดยดี ภัตตรมองตาม กล้ากลิ่นความรู้สึกขัดแย้งในใจ พับเก้าอี้เขินแล้วจะตามลงมา

ชายหนุ่มหันมาร้องห้าม “สร รอก่อน ประเดี๋ยวพี่ยกเอง” เธอไม่ฟังเสียง

ร่างใหญ่วางบัตรสีลงบนตั่งนั่งแล้วหันมารวบเอาคนที่กำลังยกเก้าอี้ลงบันไดไว้ด้วยแขนข้างเดียว มืออีกข้างหนึ่งช่วยรับเก้าอี้ไว้

“ประเดี๋ยวก็กลิ้งตกลงมาหรอก ดื้อไม่เข้าเรื่อง” เขาทำเสียงดุ “ช่างสร” เธอทุบเข้าให้

ชายหนุ่มวางเก้าอี้แต่ยังไม่ปล่อยร่างบาง ใบหน้าใกล้กันจนเห็นลอนวอลบนแก้มใสที่เบี่ยงกายหนี

“ดื้อแล้วเจ็บตัวนี้คุ้มกันหรือ”

“แล้วมีใครเจ็บหรือยัง”

เขาหัวเราะอ่อนใจ จำต้องปล่อยร่างเล็กที่ดิ้นรนจะเป็นอิสระเธอวูบผ่านหายออกไปทันที

ดวงตาในใบหน้าที่เคยกร้าวกระด้าง อ่อนโยนเสมอเมื่อมองภัตตร บัตรสีต้องทอดถอนใจ ถามตัวเองว่าเธอทำผิดไปหรือเปล่าที่ปล่อยให้ความรักของผู้ชายคนนี้หลุดลอยเปลี่ยนแปร หากในวันนั้นเธอไม่หยิ่งทรนงในฐานะและรูปโฉม หากว่าเธอรักเขามากพอที่จะพันผ้าอุปสรรคหาทางไกลเกลี้ยรอมชอมแก้ปัญหาด้วยกัน ปานนี้เธออาจจะเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดคนหนึ่งก็เป็นได้

ชายหนุ่มเขินเก้าอี้พาร่างบางไปตามทางราบ ชี้อ่อนให้ดูนั้นนี่อดมองหาร่างเล็กของหญิงสาวอีกคนหนึ่งไม่ได้

“นั่นไงครับสร ไปชนอยู่ตรงโน้นแล้ว”

บัตรสียิ้มเศร้า นึกถึงคนที่เธอรัก เธอคงมีความสุขที่สุดหากเผด็จมีสายตาและความหวังหาอาหารเช่นนั้น

แต่ถึงอย่างไร สหสก็ไม่ใช่คนที่เธอคิดว่าเหมาะกับภัตตร

“สรวังเป็นเด็กก็เลยปรับตัวง่าย อยู่ที่ไหนก็ไม่มีปัญหา มีความทุกข์ไม่นานก็ลืมได้หมด”

“ครับ” อีกฝ่ายรับขมิ้มๆ อย่างเข้าใจความนัย

“เราซิ จริงไหมสหส ที่ต้องทนทุกข์ทรมานนานกว่า”

“คุณสัมยังทำใจไม่ได้ใช่ไหมครับ”

“สหสรู้เรื่องสัมกับเผด็จดีใช่ไหม”

อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธ

เขาเคยตามดูเธอเมื่อมีนัดกับเผด็จ บัตรสี เต่าได้แต่ไม่ได้พูดออกมา

พอทานอาหารเช้าเสร็จนางละมุนก็เก็บถ้วยชามจะล้าง ภัตตรกุกักจ่อเข้าไปช่วย

“ไม่ต้องห rokok หนู บ้าทำเอง”

“ไม่เป็นไรค่ะ สรออยู่ว่างๆ”

“ผมทำเองครับแม่” ร้างสูงเข้ามาสมทบ

หญิงสาวผละถอยไปทันที ทิ้งให้อีกฝ่ายมองตาม

นางละมุนถามว่า “สหัสจะไปดูไร่กับแม่หรือเปล่า วันก่อนมีพายุ ต้นไม้ใหญ่ล้มขวางทาง ไม่เสียหายแต่มันเกาะกะทำงานกันไม่สะดวก”

ชายหนุ่มหันมามองสองพี่น้องอย่างกังวล แต่ก็ตอบว่า “ได้ครับ” อีกชั่วครู่เขาก็ขับรถกระบะบรรทุกเครื่องมือมาจอดรอเพื่อจะพาแม่และคนงานออกไปไร่ คาคคั้นสิ่งน้องสาวว่า

“สุภักดูแลคุณสัมผัสกับภัสสรให้ทีนะ... ได้ไหม”

“ได้” อีกฝ่ายพยักหน้า

สหัสเฝ้ามองภัสสรหลายครั้งแต่หญิงสาวคอยแต่มองเหมินไปทางอื่น ครั้นบังเอิญสบตาเขาก็ได้โอกาสเข้าว่า

“ประเดี๋ยวพี่ก็กลับ สรหุงข้าวรอด้วยนะครับ”

หญิงสาวค้อนขยับ เหมินหน้าหนีไปทางอื่นทันที

รู้สึกบ้านว่างเจียบเหงาเมื่อรถกระบะลับหาย ภัสสรถามพี่สาวเฮงๆ ว่า “พี่สหัสจะขึ้นไปนอนพักข้างบนไหมคะ”

“ไม่เป็นไร นอนข้างล่างนี้ก็ได้อะ ไม่มีใครแล้วนี่”

เธอเขินแก้อีฟ้าปัดภัสสรไปที่ตั้ง พยุงให้ย้ายไปนั่ง อีกครู่ภัสสรก็เอนตัวลงนอน

“สรไปเอาหมอนให้หน่อยนะคะ”

สุภักที่รีบหายไปก่อนหยิบหมอนมาส่งให้ ภัสสรอดแปลกใจไม่ได้ “ขอบคุณค่ะพี่สุภัก”

ภัสสรลัดเสียงถามว่า “เขาไม่รู้เรื่องเลยหรือ”

“นี่ดีขึ้นแยะแล้วนะคะ ตอนที่สรมาราวก่อนแทบไม่รู้เรื่องอะไรเลย เนื้อตัวมอมแมมผมเผ้ายุ่งเหยิง ได้ยินว่าชอบเดินขึ้นภูเขาหายไปทั้งวัน แต่พอกลับลงมาบางที่ตากฝน บางที่ตากแดดจนหน้าไหม้ บางที่โดนตัวอะไรกัดต่อยมากก็ไม่รู้เรื่อง”

“เขาเคยเป็นคนสวย”

ถ้าไม่สวยพอคงไม่สนใจจนเกิดเรื่อง... ภัสสรมองสตรีตรงหน้าอย่างเศร้าใจ เดี่ยวนี้สุภักก็ยังมีเค้าของความสวยงามเหลืออยู่ เพียงแต่การปล่อยเนื้อปล่อยตัวทำให้ภาพที่น่าดูเสียไปอย่างน่าเสียดาย

สุภักลงนั่งข้างๆ จับจ้องแล้วถามภัสสรว่า

“เป็นอะไร”

ภัสสรหันหน้าเจื่อนเมื่อนึกย้อนถึงเหตุการณ์ซึ่งนับว่าเลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ ภัสสรตอบแทนว่า “โดนทำร้ายค่ะ พี่สหัสรับเคราะห์แทนสร”

“ไม่ใช่สักหน่อย เป็นเคราะห์ของตัวเอง”

ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ค่อยเข้าใจ ถึงอย่างไรก็ตามออกมาว่า “ใครทำ”

“คนไม่ดีทำค่ะพี่สุภัก”

“คน... ไม่ดี...”

“ข้างนอกไหนมีคนไม่ดีเยอะแยะ พี่สุภักโชคดีที่ได้อยู่ที่นี้ไม่มีใครมารังแก”

จู่ๆ สุภักก็เปลี่ยนเรื่อง “ผม... สวย...” เธอชี้ที่ผมของตัวเอง “สวยแต่ไม่สวย” ภัสสรพูดพลางหัวเราะ “มา สรจะทำให้สวยกว่านี้แหละคะ”

เธอปลดก๊อบออกจากเรือนผมของอีกฝ่าย ใช้นิ้วมือต่างแปรงจัดทรงให้ใหม่ “ที่นี่สวยแล้ว”

สุภักถลาไปที่กระจก เอียงซ้ายเอียงขวามองดูอย่างพอใจ

ข้าวสวยถูกหุงสุกใหม่ๆ เมื่อชายหนุ่มขับรถกระบะกลับมา เขาถามน้องสาวว่า “สุภักหุงข้าวได้ด้วยหรือ”

ภัสสรเปลือยตอบเสียงใส “สรหุง”

“อ้อ ล้อเล่นหรือเปล่าครับนี่ ไม่ใช่หม้อหุงข้าวไฟฟ้าสักหน่อย” อีกฝ่ายค้อนขยับ ปั่นท่าที่ปั่นปิ้ง “สรออกค่ายบ่อยๆ ทำไมจะหุงข้าวใช้ถ่านไม่เป็น”

“จริงซี ขอภัยด้วยขอรับกระผม แต่ว่า แล้วกับข้าวล่ะ หรือว่าจะให้กินแต่ข้าวเปล่า”

คราวนี้สีหน้าเธอเจื่อนเพราะจนปัญญา จริงละ ในบ่อมีปลา และในเล้าไก่ก็อาจจะมีไข่ให้เก็บกินได้ แต่ภัสสรเคยแต่ทำอาหารจากเนื้อปลาที่แลแล้วและไข่ที่บรรจุห่อมาตรฐานเรียบร้อยซึ่งแน่ใจได้ว่าไม่มีลูกเปิดลูกไก่อยู่ข้างใน

อีกฝ่ายหัวเราะเห็นพื้นขาวเรียบ ไบหน้าคร้ามแดดสดใส “งั้นรอประเดี๋ยว ช้าน้อยจะรับใช้แม่หญิงเองขอรับ”

ประกายตาเธออ่อนนุบอย่างหวั่นไหว หากแล้วก็เมินหนีก่อนที่อีกฝ่ายจะทันสังเกตเห็น ปันรสีที่มองอยู่ได้แต่รับรู้เงิบๆ

หญิงสาวบอกภัสสรว่า

“สหัสอาจจะดีที่สุดสำหรับผู้หญิงของเขา แต่ไม่ใช่สำหรับเรา นะสร เรามีชีวิตที่แตกต่าง สรรจะต้องไปเรียนต่อ ถ้าจะแต่งงานก็ต้องแต่งกับคนที่เซ็ดหน้าซูดตาเราได้”

อีกฝ่ายตอบเสียงสะท้อนสีหน้าร้าวราน “ถึงอย่างไรพี่สหัสก็ไม่ได้อายที่จะแต่งงานกับสรรหอกะ พี่สั่มไม่ต้องเป็นห่วง เขาไม่ได้รักสรร”

ปันรสี ขยับจะคัดค้านความคิดเธอ แต่แล้วก็ได้แต่เงิบ

ในเวลาเย็นย่ำ ภัสสรปลีกตัวหลบไปไกลปล่อยให้พี่สาวพูดคุยกับชายหนุ่ม เสียงพูดกันอ่อนๆ กรีดบาดหัวใจเธอจนไม่อาจทนฟัง ต้องจูงสุภัก์ออกไปเดินเล่น

“พี่สุภัก์ นี่ดอกอะไรคะ”

“ไม่รู้”

ดอกหญ้าสีเขียวถูกแดดมาเสียบเข้ากับกีบติดผม เสียงหัวเราะชอบอกชอบใจของหญิงเคราะห์ร้ายทำให้ภัสสรสบายใจขึ้น บางครั้งร่างในชุดผ้าจีนวิ่งกลตามผีเสื้อ แกล้งทำท่าเหมือนจะตะครุบจับทำให้ภัสสรตกใจร้องห้าม แต่แล้วก็ปล่อยให้บินผ่านพลางหันมาทำตาโตหยอกเย้า ไบหน้าคล้ำเพราะแดดลมมีสีหน้าสดใสราวเด็กไร้เดียงสา

ภัสสรถึงกับคิดว่า จะดีไหมหากคนเราไร้สัมปชัญญะ จะได้ไม่ต้องทุกข์โศกตรอมตรมอย่างที่เธอและพี่สาวกำลังเป็นอยู่.....

ความวังเวงกลับมาอีกในยามค่ำ เพราะเริ่มคุ้นกับที่นอนและยังต้องทานยาที่หมอสั่งให้มากมายทำให้ปันรสีหลับไปก่อน ภัสสรนั่งขดตัวอยู่ที่มุมห้องแล้วร้องไห้เงิบๆ

เสียงเคลื่อนไหวดังแว่วในความมืด เเงาร่างสูงใหญ่โดดเด่นอยู่ในสายตา ภัสสรไม่รู้ว่าอะไรทำให้เธอควบคุมตัวไม่ได้ หญิงสาวเปิดประตูห้องลงบันไดมาแล้วก็เดินดุ่มตรงเข้าไปหา

ชายหนุ่มหันมา ยังไม่ทันตั้งตัวร่างเล็กๆ ก็กระโจนเข้าใส่แล้วระดมทุบตีพร้อมกับร้องไห้

“สร...”

มือทั้งสองยึดข้อมือเธอไว้ “สร...” เขารวบร่างเล็กเข้าไปกอดไว้แน่น

สัมผัสของอกอุ่นที่เคยคุ้นเหมือนดูดซับความแค้นเคืองออกไป ร่างที่ดิ้นรนทุบตีค่อยสงบลง คงมีแต่เสียงร้องไห้กระซิก ชายหนุ่มกอดเธอไว้กับอก แนบไบหน้ากับเรือนผมกระซิบปลอบ

“อย่าร้องไห้ก็ร้อง ร้องให้เต็มที่เลย ไม่มีใครว่าอะไรหรอก”

“สรเกลียดพี่สหัส”

“ไม่เป็นไร เกลียดพี่ให้เต็มที่ จะทำอะไรพี่ก็ได้ทั้งนั้น”

มือบางๆ กลับยึดอีกฝ่ายไว้ราวกลับกลัวจะหลุดหาย หญิงสาวได้แต่ร้องไห้โดยไม่มีคำพูดตัดพ้อทั้งที่เสียใจและน้อยใจเป็นที่สุด ชายหนุ่มประทับจุมพิตที่ศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่า พลางโยกคลอนร่างในอ้อมแขน

“พี่รักสรรนะ รักมาก ไม่เคยรู้สึกกับใครแบบนี้.....”

“ไม่จริง”

“จริงซิ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างเรา จำไว้... ว่าพี่รักสรร”

ถ้าไม่รัก เขาคงไม่ต้องเดือดร้อนเข้ามาเสียอันตรายแล้วพาเธอทั้งสองหนีภัยมาที่นี่ หรือว่าเขาจะมีแผนการอื่นสำหรับพี่สาวเธอภัสสรไม่แน่ใจ เขารักจริงหรือ รักใครกันแน่.....

แต่ร่างเล็กๆ ก็สงบลงเพราะอ้อมกอดที่มั่นคงอบอุ่นที่เธอโหยหาและคำกระซิบปลอบที่อ่อนโยนจับหัวใจ.....

เขาปล่อยเมื่อเธอตั้งใจดันร่างออกห่าง

“สรขอโทษค่ะ” เสียงพูดแผ่ว หญิงสาวหันหลังเดินกลับไป
ชายหนุ่มรู้สึกใจหาย แต่จะคว้าตัวเธอมากอดไว้ก็ไม่ได้จะทำ
ให้อะไรดีขึ้นนอกจากเชือกปมที่จะยิ่งรัดแน่น

ภัสสรกลับมาอนข้างพี่สาว อาลัยวงแขนที่จากมาเป็นที่สุด...

สีหน้าของหญิงสาวดีขึ้นเป็นคนละคนเมื่อเผชิญหน้ากันในยาม
เช้า เธอหลบตาคนที่คอยมองอย่างอาทรแต่ไม่ใช่ด้วยกิริยาป็นปึง
แปลกแยกเช่นเคย ทั้งยังตอบรับด้วยประกายตาอ่อนโยนดีเชื่องเชื่อ
ไร้พิษสงเมื่อเขาเข้ามากระซิบบ

“เย็นนี้เราคุยกันหน่อยได้ไหม พี่มีหลายอย่างอยากจะพูดด้วย”
“ได้ค่ะ”

มืออุ่นที่แข็งแรงจับกระชับมือเธออยู่นาน ก่อนชายหนุ่มจะผละ
ไปขึ้นรถ ภัสสรมองตามอย่างอาลัย ชะงักเมื่อหันมาพบปิ่นศรีมอง
อยู่

ชีวิตเป็นของเธอ ภัสสรตัดสินใจแล้วที่จะอยู่กับสหัส ไม่ว่าจะ
พอจะว่าอย่างไรหรือชายหนุ่มจะพาเธอไปตกระกำลำบากที่ไหน
ขอเพียงเขาพูดคำเดียวเท่านั้นเธอจะตามเขาไปทุกที่

ช่วงกลางวันแจ่มใสเมื่อตัดสินใจได้ ภัสสรอารมณ์ดีรอให้
เวลากลับจากไร่ของชายหนุ่มมาถึง คาดเดาว่าเขาจะพูดอะไรกับเธอ
...และมันคงไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้เธอต้องเสียใจน้อยใจอีกแล้ว... *ไม่ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นระหว่างเรา...* เธอหวังกลัวสิ่งนี้เหลือเกิน แต่เธอก็
จะไม่ยอมให้เขานำความแตกต่างของฐานะ หรือคำว่า “ความเหมาะสม”
มาเป็นเหตุผลที่จะแยกจากไปเป็นอันขาด

เธอจดจำอ้อมกอดและเสียงกระซิบบที่อบอุ่นและไพเราะที่สุด
พี่รักสร... จำไว้... ว่าพี่รักสร...

ในที่สุดเธอก็ได้รับสิ่งที่โหยหา บอกตัวเองว่าต่อไปเธอจะไม่
ยอมปล่อยอ้อมกอดของเขไปอีก แต่จะกอดไว้ให้แน่นและนานที่สุด

เธอยิ้มและฮัมเพลงขณะที่ทำผมให้สุกัก แล้วยังบำรุงผิวและ
แต่งหน้าให้สุกักโดยใช้เครื่องสำอางของพี่สาวที่เธอนำติดมาด้วย

“พี่สุกักสวยจังเลย”

“สวย... พี่สุกักสวย...”

“สวยแบบนี้ต้องมีหนุ่มๆ มาติดใจหลายคนแน่ๆ เลย”

“หนุ่มๆ...” ฝ่ายนั้นทำตาลอย

“อ้าว สร อยู่ดีๆ ก็จะทำให้สุกักใจแตกเสียแล้ว”

ภัสสรหัวเราะ “อยากูรู้จ้ะว่าพี่สุกักเคยมีแฟนหรือเปล่า”

“พี่เคยได้ยินว่ามี แต่ว่าพอสุกักไม่สบายเขาก็คงจะเลิกไป”

“ไม่เป็นไร อีกหน่อยหายแล้วค่อยหาใหม่ นะพี่สุกักนะ...”

สุกักเพิ่งมองออกไปข้างนอก ภัสสรมองตามแล้วก็แปลกใจที่
เห็นร่างหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา

“มีคนมาค่ะพี่ส้ม”

“ใครหรือ”

เธอหันไปถามเจ้าของบ้าน “พี่สุกักรู้จักไหมคะ”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ดวงตากกลมโตเพ่งมองเขม็ง สีหน้าคล้าย
มีความทรงจำรำลึก

ร่างนั้นเคลื่อนเข้ามาด้วยอาการกระปรกกระเปลี้ยจนใกล้พอจะ
เห็นชัด ภัสสรที่ขยับไปแอบดูหลังหน้าต่างต้องตกใจเมื่อเห็นว่าเขาเป็น
ชายวัยหนุ่มใหญ่ที่บอบช้ำ เสื้ออมมมีรอยขาด ใบหน้าขำขวมเป็น
แห่งๆ มีเลือดติดแห้งกรัง

เขาทรุดลงนั่งกับพื้น ส่งเสียงเรียก “สหัส สหัส...”

หญิงสาวบอกสุกักอย่างร้อนรนว่า “พี่สุกักอย่าบอกใครว่าพี่ส้ม
กับสรอยู่ที่นี้ะคะ”

อีกฝ่ายไม่มีท่าทีจะรับรู้ กุหลิวจอลงบันไดออกไปเผชิญหน้า
คนที่ทรุดแทบจะกองอยู่กับพื้นเพ่งมองก่อนจะเรียกเสียงแหบ
แห้ง “สุกัก...”

หญิงสาวจ้องมอง “สิน... ทบ...” เธอพึมพำออกมา.....